

Arrest

nr. 77 231 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, een etnische Amhara te zijn en geboren te zijn in Woreta. U studeerde rechten aan de universiteit van Bahir Dar. Op 11 oktober 2005 (Tikemt 1, 1998 (Ethiopische Kalender, hierna E.K.)) begon u te werken als assistent van een aantal rechters verbonden aan de East Este Court. Na 10 maanden werd u gepromoveerd en werd u onafhankelijk rechter. Tijdens uw werk als rechter ervoer u echter dat u niet onafhankelijk kon werken en dat uw superieuren en leden van lokale besturen druk op u uitoefenden. Tussen september 2006 en september 2007 (1999 (E.K.)) werd u onder druk gezet door A.(...) T.(...), de voorzitter van de High Court. Er werd een zaak gefabriceerd tegen T.(...) G.(...), een populaire aanhanger van de oppositiepartij Kinijit, die na de verkiezingen [van 2005] met andere aanhangers van Kinijit was opgepakt en gedetineerd, maar intussen was vrijgelaten. Bedoeling was om te laten uitschijnen dat T.(...) G.(...) achter de verdwijning van de ‘arch of covenant’ uit de Mabi Abo-kerk in East Este zat en dus een crimineel was. Er werd een onderzoeksrechter aangesteld en er werden ook (valse) getuigen opgeroepen die tegen T.(...) G.(...) getuigden. U werd door A.(...) T.(...) aangemaand om de zaak te behandelen en zo snel mogelijk een uitspraak te doen. T.(...) G.(...) werd door uw toedoen (maar in feite ten onrechte) tot 6 jaar opsluiting veroordeeld. In een andere zaak ontstond een conflict tussen een vrouw, E.(...) Z.(...), en de leden van de kebele. Zij bezat een terrein dat de kebele zich wilde toeëigenen voor ontwikkeling van de regio. Deze ontwikkeling was echter een dekmantel; de kebele wilde enkel de grond in handen krijgen. E.(...) Z.(...) werd zonder meer door de kebele onteigend, maar zij vocht deze onteigening aan bij het gerecht. U behandelde haar zaak en het hoofd van de woreda-administratie, A.(...) B.(...), zei dat u geen vonnis mocht vellen tegen de kebele-leden. U stelde – tegen de instructies van de woreda-administratie in – compensatie voor de vrouw voor ten gevolge van het verlies van haar land, maar de leden van de kebele fabriceerden een document dat bewees dat de vrouw al compensatie voor haar onteigening had ontvangen van de woreda agriculture office. De zaak werd daarop gesloten en de vrouw kreeg geen compensatie. U vond het erg dat u onder druk beslissingen moest nemen waar u niet achter stond, maar anderzijds wilde u zelfstandig rechter worden en moest u ervaring opdoen om dit te kunnen worden. Daarom ging u ermee door. U liet echter niet na om uw ongenoegen te laten blijken over het feit dat u onder druk werd gezet, waardoor er vijandigheid ontstond tussen u en de lokale autoriteiten die hun belangen verdedigd wilden zien. In oktober/november 2009 (Tikemt, 2002 (E.K.)) werd u als rechter geëvalueerd door D.(...) S.(...), hoofd van de regeringspartij EPRDF van de woreda en door de burgemeester van Woreta, G.(...) T.(...). Ze verweten u dat u een vertekend beeld had van het geldend juridisch systeem en een gebrek aan loyaliteit, waaruit ze concludeerden dat u niet de nodige competenties had. U bekloeg zich tijdens het evaluatiegesprek over de druk vanwege de autoriteiten, die u ervan weerhield om recht te spreken in overeenstemming met de grondwet. U werd door uw evaluatoren aangemaand om van uw vertekende perceptie af te raken en meer zaken te behandelen en u kreeg een negatieve evaluatie. In de periode onmiddellijk na uw negatieve evaluatie kreeg u vooral burgerzaken toegewezen, waar u zich comfortabel bij voelde. In de aanloop naar de verkiezingen van 2010 werd u op 5 mei 2010 (Miazia 27, 2002 (E.K.)) bij D.(...) S.(...), hoofd van de Amhara Democratic National Movement (deel van de regeringspartij EPRDF) op het niveau van de woreda, geroepen. Hij zei dat u de periode van de verkiezingen moest aangrijpen om mensen die de bevolking aanzetten tot geweld tegen de regering aan te pakken. U gaf te kennen dat u niet blij was met deze uitoefening van druk en vroeg waarom u aangesteld werd voor dergelijke zaken, vermits u zich eerder goed voelde in burgerzaken. Hij repliceerde dat u kennelijk uw lesje nog niet geleerd had. Hij gaf u een zaak van 3 populaire opposanten van Woreta, die voor de komende verkiezingen kandidaat waren voor de oppositiebeweging Medrek Forum. Deze personen hadden zich tegen de voorziene ‘code of conduct’ voor de komende verkiezingen verzet, omdat volgens hen de vrijheid van meningsuiting niet door deze ‘code of conduct’ werden gematerialiseerd. Ze werden aangeklaagd (en waren opgesloten) voor het aanzetten tot geweld tegen de regering. D.(...) S.(...) wilde dat u deze personen zou berechten in het licht van deze aanklacht. U kreeg hun dossiers dezelfde dag dat u D.(...) S.(...) bezocht op uw bureau. Ze verschenen op 13 mei 2010 (Genbot 5, 2002 (E.K.)) voor de woreda court in Woreta. Omdat u uit de getuigenissen en bewijzen geen evidentie kon vinden voor ‘aanzetten tot geweld’, sprak u de 3 personen vrij. Niettemin wilde commandant W.(...) M.(...), officier van de gevangenis, hen niet vrijlaten en bleven ze opgesloten in de gevangenis van Debre Tabor. U schreef een brief naar W.(...) M.(...), met de vraag waarom het vonnis niet werd uitgevoerd en hij repliceerde dat de overtreders een misdrijf hadden begaan waardoor ze niet konden vrijkomen. U bracht de gevangisofficier voor de rechtbank en legde de regering een dwangsom op indien zij het vonnis naast zich neer zouden leggen. Op 19 mei 2010 (Genbot 11, 2002 (E.K.)) kwam u op kantoor en bleek u te zijn geschorst. U deed beroep op Y.(...) K.(...), de nieuwe voorzitter van de Supreme Court, maar deze zei dat hij niets voor u kon doen. U werd in uw omgeving aangeraden om voorzichtig te zijn, omdat u het risico liep te worden omgebracht. U besloot uw ouderlijk huis te verlaten en dook onder bij vrienden in Woreta. Op 21 mei 2010 (Genbot 13,

2002 (E.K.) kwamen gewapende agenten met politie bij u thuis. Uw vader werd onder druk gezet om te zeggen waar u zich bevond. Toen uw vader u inlichtte over het bezoek van de agenten, verliet u op 22 mei 2010 (Genbot 14, 2002 (E.K.)) Woreta en begaf zich naar Gondar. U zocht er uw jeugdvriend en universiteitsprofessor A.(...) op, die u naar zijn vriend T.(...) stuurde. U bleek ook opgespoord te worden in het huis van A.(...). U verbleef bij T.(...) tot 26 mei 2010 (Genbot 18, 2002 (E.K.)) en reisde daarna naar Soedan. U kwam op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002(E.K.)) in Khartoum aan, waar u een maand verbleef bij Said, een vriend van de chauffeur die u naar Khartoum had gebracht. Said regelde een paspoort en een smokkelaar voor u en op 27 juni 2010 (Sene 20, 2002 (E.K.)) vertrok u met de smokkelaar richting België. U vroeg op 28 juni 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u aangehaalde problemen zijn onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in het algemeen dat u externe druk ondervond vanwege (vertegenwoordigers van de autoriteiten) in de uitoefening van uw job als rechter (gehoor CGVS, p. 6). U haalde vooreerst de zaak van Kinijit-opposant T.(...) G.(...) aan, een georchestreerd misdrijf waarin u - onder druk van de voorzitter van de High Court, A.(...) T.(...) - uiteindelijk niet anders kon dan de man ten onrechte te veroordelen als crimineel, omdat valse getuigen werden ingezet (gehoor CGVS, p. 6). Verder stelde u dat u in de zaak van een eigendomsconflict tussen E.(...) Z.(...) en leden van de kebele besloot tot schadeloosstelling van E.(...) Z.(...), maar dat nadien valse documenten werden geproduceerd, waaruit moest blijken dat de vrouw al compensatie had gekregen voor het verlies van haar eigendom (gehoor CGVS, p. 7-8). U kreeg in oktober/november 2009 een negatieve evaluatie omdat u een vertekende visie op het Ethiopisch juridisch systeem en een gebrek aan loyaliteit werd verweten (gehoor CGVS, p. 9-10). U kreeg nadien enkel nog burgerlijke zaken toegewezen (gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde – tegen het advies van D.(...) S.(...) in – 3 populaire leden van de oppositiebeweging Medrek Forum vrijgesproken te hebben, die op 13 mei 2010 (Genbot 5, 2002 (E.K.)) aangeklaagd werden voor aanzetten tot geweld tegen de regering. De gevangenisofficier legde zich niet bij dit vonnis neer en hield de 3 vast. Daarop zou u een rechtszaak tegen de gevangenisofficier hebben aangespannen (gehoor CGVS, p. 10-13). U verklaarde dat u op 19 mei 2010 (Genbot 11, 2002 (E.K.)) geschorst werd en onderdook bij vrienden. U zei dat u daarna door gewapende agenten en politie gezocht werd bij u thuis en later ook bij uw vriend A.(...). Uit vrees te worden omgebracht verliet u het land (gehoor CGVS, p. 13). Vooreerst kan worden opgemerkt dat u geen bewijsstukken voorlegde die uw asielrelaas en/of vervolging zouden ondersteunen. U bracht geen juridische documenten (vonnissen, notulen), noch enig artikel of ander bewijs naar voor van de door u aangehaalde rechtszaken, terwijl u beweerde dat u al deze zaken zelf behandeld heeft en het in bepaalde zaken toch om populaire opposanten ging. Inzake uw negatieve evaluatie of uw schorsing als rechter legde u evenmin enig bewijsstuk voor, noch van uw beweerde vervolging nadien. U verklaarde tijdens het gehoor (CGVS, p. 4) dat u via uw ouders vernam dat een 'warrant of arrest' werd afgeleverd en dat u dit document 'binnenkort' verwachtte, maar hoewel het gehoor reeds op 3 mei 2011 plaatsvond, heeft u dit document nooit aan het CGVS bezorgd. Voor iemand die als rechter heeft gewerkt en bijgevolg – beter dan wie ook - het belang van bewijsstukken moet kunnen inschatten en er ook grotere toegang toe heeft dan de modale Ethiopiër, is het merkwaardig dat u niet meer initiatief heeft ondernomen om dergelijke documenten te verzamelen. Gezien de beschikbare mogelijkheden om informatie te verzamelen en door te sturen (beschikbaarheid van fax, internet in steden als Bahir Dar) is het des te merkwaardiger dat u dat nog niet heeft gedaan. Voor wat de directe aanleiding tot uw vertrek betreft - met name de door u aangehaalde rechtszaak waarin u tegen het advies van D.(...) S.(...) in 3 populaire leden van de oppositiebeweging Medrek Forum vrijsprak en waarbij u een rechtszaak aanspande tegen een gevangenisofficier die de opposanten weigerde uit de gevangenis los te laten - kan worden opgemerkt dat hierover niets kon worden teruggevonden in de bronnen die door het Commissariaat-generaal werden geraadpleegd. U bracht in verband met deze zaak evenmin enig (begin van) bewijs aan. Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat bepaalde aspecten van uw asielrelaas die u aanhaalt niet overtuigend overkomen. U stelde op 19 mei 2010 (Genbot 11, 2002 (E.K.)), na de rechtszaak waarin u 3 leden van Medrek Forum vrijsprak, te zijn geschorst als rechter (gehoor CGVS, p. 13) en nadien te zijn ondergedoken omdat uw omgeving u waarschuwde dat u zou kunnen worden omgebracht. Uit uw verklaringen kan echter niet worden afgeleid dat de agenten die uw ouderlijk huis en het huis van uw vriend bezochten de intentie hadden u te vervolgen, laat staan u om te brengen zoals u beweert. U was immers reeds geschorst als rechter, zodat er geen dwingende redenen meer waren om u te vervolgen of om te brengen, vermits de overheid u in uw hoedanigheid als rechter had getroffen en daarmee hun doel hadden bereikt, met name u de mogelijkheid ontnemen om op een onafhankelijke

manier aan rechtspraak te doen. U haalde het voorbeeld aan van rechter Y.(...), die werd gedood – volgens u omdat hij zich niet neerlegde bij de praktijken van de regering tegen de oppositie (gehoor CGVS, p. 9) - maar uit uw verklaringen blijkt ook dat hij werd beschoten door ongekende aanvallers, hetgeen u in elk geval niet toelaat om met zekerheid te zeggen dat de overheid achter zijn dood zat, laat staan dat de dood van rechter Y.(...) zou bewijzen dat u hetzelfde lot zou ondergaan. Merkwaardig is ook dat u enerzijds verklaarde dat u onder druk van de autoriteiten verplicht werd om T.(...) G.(...), een populaire aanhanger van de oppositiepartij Kinijit, tot 6 jaar opsluiting te veroordelen en dat u er gewetenswroeging over had, maar anderzijds niet blijkt te weten of de man momenteel op vrije voeten is of niet (gehoor CGVS, p. 7). Van een rechter die tegen beter weten in een opposant als crimineel veroordeeld heeft onder externe druk van de autoriteiten zou men toch mogen verwachten dat hij het lot van deze onterecht veroordeelde in het bijzonder zou opvolgen en zou weten of de man intussen al dan niet op vrije voeten is. Verder speculeert u over zijn mogelijke vrijlating door te stellen dat u denkt dat hij vrij is op basis van de maatregel dat men na indiening van beroep kan vrijkomen na het uitzitten van 2/3 van de straf (gehoor CGVS, p. 7). Dit is hoogst merkwaardig, omdat u daarbij compleet voorbij lijkt te gaan aan uw eerdere verklaringen dat de man – onder druk van de overheid - volstrekt onterecht en valselijk als crimineel werd veroordeeld omdat hij als opposant monddood moest worden gemaakt. Het zou immers bijzonder bevreemdend zijn dat de man enerzijds wars van alle voorschriften en regels onder druk van de regering onterecht veroordeeld zou zijn, maar anderzijds – in de lijn van de voorschriften en regels – zoals elke veroordeelde van vervroegde vrijlating zou kunnen genieten. Het zou eerder binnen de verwachtingen liggen dat iemand als T.(...) G.(...), met een dergelijk omstreden profiel bij de Ethiopische autoriteiten en met een schijnproces in het verleden, de mogelijkheid zou worden ontzegd op vervroegde vrijlating na het uitzitten van slechts 2/3 van de voorziene straf. **Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.** Voor wat de door u voorgelegde documenten betreft kan het volgende worden opgemerkt. Uw identiteitskaart bevestigt de door u opgegeven identiteit, maar doet verder geen afbreuk aan hogervermelde opmerkingen. Het attest van deelname aan een cursus voor universitair en ambtenaren afgeleverd door de Amhara Regional Government dd. augustus 2005 en een tijdelijk certificaat van de Bahir Dar universiteit dd. 7 juli 2005, houden op zich geen bewijs in voor uw beweerde vervolging in Ethiopië. Dezelfde opmerking geldt voor uw professionele kaart nr. 42/99, die enkel bewijst dat u in 2006 als rechter verbonden was aan de Eastern Este Woreda Court, hetgeen hier niet wordt betwist. Het document met als hoofding 'job relocation', waarin gesteld wordt dat u vanaf 7 augustus 2009 van Western Este district court naar Wereta district court wordt overgeplaatst, met behoud van uw loon, bevat evenmin enige aanwijzing voor uw bewering dat u door de Ethiopische autoriteiten wordt vervolgd. U legde geen documenten voor om uw reistrajact van Ethiopië naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in enig middel de schending in van de materiële motiveringsplicht en licht toe wat deze plicht inhoudt. Verzoeker stelt dat zijn relaas niet correct werd geïnterpreteerd. Hij bevestigt dat hij externe druk ondervond in de uitoefening van zijn job als rechter, waardoor hij zijn job niet meer in alle onafhankelijkheid en onpartijdigheid kon uitoefenen. Hij benadrukt dat hij voorbeelden aanhaalde, zoals de zaak van T. G. en het eigendomsconflict tussen E. Z. en de leden van de kebele, waardoor dit verduidelijkt werd en vermeldt tevens dat hij in oktober/november 2009 een negatieve evaluatie verkreeg, waardoor hij nog enkel burgerlijke zaken kreeg. Hij bevestigt dat hij tegen het advies van D. S. drie populaire leden van de oppositiebeweging had vrijgesproken. Deze drie personen werden toch vastgehouden door de gevangenisofficier. Verzoeker spande een rechtszaak aan tegen de gevangenisofficier, waardoor hij geschorst werd en onderdook bij vrienden. Verzoeker werd nadien gezocht door gewapende agenten en politie. Uit vrees voor zijn leven, zo stelt verzoeker, verliet hij het land. Verzoeker wijst met betrekking tot het gebrek aan bewijs betreffende de rechtszaken op de coherentie van zijn verklaringen en op de gedeelde bewijslast die zowel op hem als het Commissariaat-generaal rust. Hij stelt dat hij de grote waarde van bewijskrachtige documenten kent, maar dat men niet het onmogelijke mag eisen van een kandidaat-vluchteling. Waar het Commissariaat-generaal van mening is dat bepaalde aspecten van het asielaanvraag, zoals zijn verklaring dat de agenten die zijn ouderlijk huis en het huis van zijn vriend bezochten, hem zouden ombrengen, niet overtuigend

overkomen, volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen. Tegen de vaststelling dat hij onwetend is over het lot van de door hem veroordeelde aanhanger van de oppositiepartij, bevestigt ook dat hij onder druk een populaire aanhanger van de oppositiepartij tot zes jaar opsluiting heeft veroordeeld en daarover gewetenswroeging had. Verzoeker wijst ten slotte op de subjectieve interpretatie van het Commissariaat-generaal. Hij stelt hierbij het volgende: *“degene die een beslissing heeft genomen, oordeelt over het gedrag van verzoeker en zet zijn eigen subjectieve beoordeling in de plaats van de handelingen van verzoeker: de ondervrager vindt dat verzoeker op de hoogte zou moeten zijn van wat er nadien gebeurd is met deze man. Dergelijke manieren van werken door een onafhankelijke instelling als het CGVS zou moeten zijn, is volstrekt onaanvaardbaar en allerm minst professioneel. Een rechter maakt een vonnis en het is geenszins zijn taak om zich nadien te gaan informeren over het lot van de veroordeelde”*. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal zijn relaas verkeerd heeft geïnterpreteerd.

2.2. In de bestreden beslissing waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat de aangehaalde problemen onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs aan te brengen van het door hem gebrachte relaas, terwijl van verzoeker, die als rechter zou hebben gewerkt en daardoor het belang van bewijsstukken moet kunnen inschatten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op dit vlak meer initiatief zou hebben genomen. Daarnaast kon luidens de bestreden beslissing over de directe aanleiding van verzoekers vertrek, namelijk de door hem aangehaalde rechtszaak waarin hij tegen het advies van D. S. drie populaire leden van de oppositiebeweging Medrek Forum vrijsprak en waarbij hij een rechtszaak aanspande tegen een gevangenisofficier die de opposanten weigerde uit de gevangenis los te laten, niets worden teruggevonden in de bronnen die door het Commissariaat-generaal werden geraadpleegd. Verzoeker bracht, zo benadrukt de commissaris-generaal in dit verband evenmin enig begin van bewijs aan. Ten derde blijken verzoekers verklaringen volgens de bestreden beslissing over de bezoeken van agenten aan zijn ouderlijk huis en het huis van zijn vriend en hun intentie om hem te vervolgen en om het leven te brengen niet overtuigend. Ten slotte, zo stelt de bestreden beslissing, blijkt verzoeker niet op de hoogte van en heeft hij onwaarschijnlijke verklaringen afgelegd over het lot van de persoon die hij onterecht veroordeeld zou hebben door te speculeren op zijn vervroegde vrijlating conform de wet, wat zou indruisen tegen het schijnproces om deze opposant monddood te maken. Met betrekking tot de voorgelegde documenten stelt het Commissariaat-generaal dat verzoekers identiteitskaart enkel zijn identiteit bevestigt. Het attest, verzoekers professionele kaart, het document met als hoofding ‘job relocation’ en het tijdelijk certificaat houden op zich geen bewijs in voor verzoekers beweerde vervolging. Het Commissariaat-generaal stelt tenslotte vast dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd om zijn reistraject van Ethiopië naar België te staven.

2.3. De Raad merkt op dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Er dient hierbij gewezen te worden op de functie die verzoeker uitoefende, waardoor hij het belang van stukken kent en van hem mag worden verwacht dat hij zijn relaas met stukken onderbouwd. Verzoeker verklaarde onder andere tijdens zijn gehoor dat hij zijn ‘warrant of arrest’ nog ging aanbrengen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 4), maar heeft zulks niet gedaan. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen, of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen, wat *in casu* niet is gebeurd, aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste verklaring weergeeft die het ontbreken van documenten kan rechtvaardigen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging van de commissaris-generaal dat over de door hem aangehaalde rechtszaak waarbij hij leden van de oppositiebeweging Medrek Forum vrijsprak en waarbij hij een rechtszaak aanspande tegen een gevangenisofficier die hen toch nog vasthield, niets kon worden teruggevonden in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, antwoorddocument CEDOCA Eth2011-006w, 18/11/2011). Bijgevolg ontbreekt elk bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten waardoor aan de geloofwaardigheid ervan kan worden getwijfeld.

2.4. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn asielrelaas en het volharden in zijn verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal een subjectieve interpretatie

voorop schuift, stelt de Raad vast dat de gefabriceerde zaak tegen T. G. voor verzoeker de spreekwoordelijke druppel was die hem ertoe aanzette zijn land te verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 03/05/2011, p. 6). Derhalve mag in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij geïnteresseerd is in het lot van de persoon die hij tegen zijn wil tot 6 jaar heeft veroordeeld (*Ibid.*, p. 7). Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geen info heeft over deze man en enkel vermoedt dat hij na 2/3de van zijn straf vrijkwam (*Ibid.*, p. 7). Er kan geenszins worden besloten dat er sprake is van een subjectieve of onprofessionele houding vanwege de commissaris-generaal door dit als merkwaardig te bestempelen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.5. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN